

Opera 'Falstaff' - slapstick van TOPniveau,

Viviane Redant – 28 juli 2025

'Falstaff' is de laatste opera die Giuseppe Verdi componeerde op een Italiaans libretto van Arrigo Boito, naar het toneelstuk 'The Merry Wives of Windsor' van Shakespeare. Veel goed volk bij elkaar. Hetzelfde geldt voor de samenwerking van DESCHONECOMPAGNIE & Muziektheater Transparant.

Opera is een veelomvattende artistieke ervaring. Voor heel wat mensen nog te moeilijk en elitair. Tom Goossens zit al jaren gepokt en gemazeld in het operawereldje. Hij beweegt zich graag tussen kunst en vermaak. Een succesformule met een aanstekelijke vibe. Deze 'Falstaff' is geen routineuze overname, maar een creatieve vertaling ervan naar een concept van Tom Goossens en Elien Hanselaer. Niemand ergert zich nog aan een zeer vrije bewerking. Wanneer de dramaturgie geslaagd is en de uitvoering een hoog niveau bereikt kan men nooit zeggen dat het gedateerd is, al werd het meer dan honderd jaar geleden geschreven.

Hier spreekt de flexibiliteit, wendbaarheid en professionaliteit van volbloed artiesten.

De synopsis blijft behouden, de plots zijn schitterend uitgewerkt in een opeenvolging van verwarringen en understatementen. Regisseur Tom Goossens laat het geheel balanceren tussen opera en volkstoneel, ernst en slapstick in een aaneenschakeling van interactieve elementen. Een uitgekiende balans tussen participatie en narratieve structuur.

Naar het oude voorbeeld van de Grieken wordt er in openlucht gespeeld. Bij het programmeren moet men zowel rekening houden met de speelplek als met de persoonlijkheid van de zangers. Stefaan Degand is de ideale persoon om de amoreuze perikelen van Falstaff in de verf te zetten. Hij wordt omringd door Ariane Van Vliet, Ecem Topcu, Lucie Plasschaert, Elien Hanselaer en Sien Eggers onder muzikale leiding van Wouter Delcour. Zij doen het met verve, ongeremd en uitgelaten. Ze bewegen op het kruispunt van virtuositeit en creativiteit. Hun aanpak neigt naar fusion met een spitsvondige collectie aria's die verbinding zoeken met elkaar én het publiek. Een voorstelling met een brede insteek: emancipatorisch, poëtisch, komisch, pamflettair... Deze remake van Falstaff wordt op grandioze wijze gelardeerd met een ironisch, schalkse onderton.

Setting & decor

Het decor bestaat uit zes enorme kaders. Eerst dienen ze als frame voor een soortement poppenkast. Waarin de twee vrouwen (Ariane Van Vliet en Ecem Topcu) tot de bevinding komen dat Falstaff het gore lef heeft om van twee walletjes tegelijk te willen eten. Zingend besluiten ze om hem een koekje van eigen deeg te presenteren. Poppen waardoor het spel terugplooit op een volks medium. De pittige Nederlandse tekst "We gaan trammelen met zijn ballen" wordt uitvergroot gezongen. Ecem Topcu is een klassiek geschoolde sopraan, Ariane Van Vliet zet er vol overtuiging haar diepe alt tegenaan met soms hilarische effecten. Falstaff verschijnt ten tonele met een gigantische pens waarmee hij een van de dames bijna verpletterd.

Sien Eggers is de inspeciënt verantwoordelijk voor de logistiek en accessoires. Vanop de zijlijn houdt ze het geheel strak in de gaten.

Per act schuiven de kaders één voor één uit elkaar in de diepte, wat voor een ruimer speelvlak zorgt en ook het verhaal diepgang en transparantie verleent. Het frame kadert ook prachtig de achterliggende bossen als een immens groen schilderij.

Er volgt telkens een nieuwe play in the play. De acteurs hebben even de scène voor zich alleen. Er wordt druk gerepeteerd. De mondige dames komen in het verweer tegen hun regisseur. Haar aanpak vinden ze ondermaats. Ze hebben betere ideeën! Het verhaal komt pas op topsnelheid als de regisseur (Lucie Plasschaert) ten tonele verschijnt en raakt in een duizelingwekkende stroomversnelling. Het snobisme van de hogere cultuur wordt, doorprikt en te kijk gezet met hyperbolen. De encensering biedt een canvas waarin de hoogdravende bespiegelingen moeiteloos samengaan met de kleine kantjes van de mens. Er wordt waanzinnig goed over the top geacteerd. De regieassistente loopt constant rond met het verzameld werk van Shakespeare om zo dicht mogelijk bij het origineel te blijven. Vooral Ariane Van Vliet en Lucie Plasschaert schieten in hun wiek en geven vonken af. De hele omgeving wordt in het spel betrokken. Een loods, het omringende veld waar een dolgedraaide regisseur haar frustratie met een spade uitleeft, met een touw de helling van het fort opklimt en uiteraard naar beneden tuimelt.

Falstaff heeft maar een ondergeschikte rol, het zijn de vrouwen die voor een geweldige groepsdynamiek zorgen.

De laatste tien minuten zijn de kers op de taart. Helemaal alleen achteraan op de scène zingt Ecem Topcu een prachtige aria en dan komt Sien Eggers gracieus de scène opgewandeld en neemt het publiek rustig debiterend meteen voor haar in. Met een pak relativering brengt ze een verhelderend perspectief. Na de dulle rush komt ze beheerst vertellen dat het allemaal, maar spel is: decoderend en analyserend. De fictie van het theater naast de realiteit. Ook daar speelt de strijd om het grote gelijk. De egocultuur. Wat een actrice! Het was allemaal, maar 'Spielerei', maar dan Spielerei van de bovenste plank!